

El sagristà

(ALDC, III, 539. El sagristà)

El llatí SACRISTA, de SACRU amb el sufix grec -ISTA, acomodat a la declinació -A, -ANIS, va esdevenir SACRISTANUS, origen de: **1)** *sacristà* (var. *sacristan* 93, 94, de factura aragonesa, i *secristà* 86, 110), els dos amb tractament culte, i **2)** *sagristà*, mot mig savi, amb sonorització de la -c- (var. *sagristan* 87, 100, en parlars de frontera; *sagriscà* 106; *sigristà* 15, 97, 105, 109, amb assimilació de *a* a la *i* següent; *segristà*, força freqüent, amb parcial assimilació a la vocal palatal; *sagrastà* 85, adaptació de l'it. *sagrestano*); l'alternança de formes es troba des del s. XIII. *Escolà* (var. freqüent *ascolà*) deriva del llat. SCHOLA, pres del grec, i de 'minyó que aprèn de

clerge' va passar a 'ajudant del culte' (i també a 'alumne, deixeble'); per a distingir-lo de 'infant que fa d'escolà' han aparegut en algunes poblacions *escolà major* i *escolà primer* 75.

Altres mots més ocasionals es refereixen a qui, desenvolupant una altra activitat, pot suplir la del sagristà, com *campaner* 13, 16, *obrer* 1, 4, 7 (pròpiament el qui feia *la cadda* 'l'acapte' passant la bacina), *majordona* 24, o *encarregat* 157. Són mots normatius *sagristà* i *escolà major*, des del DG1, 1932.

